

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Stanisław Dąbrowski (sprawozdawca)

SSA Jan Futro

w sprawie ze skargi A. K.

o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku A. K.

przy uczestnictwie J. K. i Gminy N.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 czerwca 2010 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 9 marca 2010 r.,

oddala zażalenie; adwokatowi J. S. przyznaje od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 9 marca 2010 r. oddalił wniosek A. K. o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania o rozgraniczenie, zakończony prawomocnym postanowieniem z 18 października 2005 r. i odrzucił skargę. Skarżąca w dniu 30 listopada 2007 r. otrzymała z zasobów Starostwa Powiatowego w N. kopię nieobowiązującej mapy katastralnej, z której jej zdaniem wynikają nowe okoliczności faktyczne, mające wpływ na wynik prawomocnie zakończonej sprawy. Termin do złożenia skargi o wznowienie upłynął w dniu 29 lutego 2008 r. Wnioskodawczyni A. K. dopiero w dniu 27 stycznia 2010 r. wniosła skargę o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu.

W ocenie Sądu Okręgowego ani wiek wnioskodawczyni ani nieznanostwo prawa nie uzasadniają przyjęcia, że uchybiła ona terminowi bez swojej winy. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że wnioskodawczyni mimo podeszłego wieku jest osoba aktywną, oraz że w postępowaniu o rozgraniczenie miała dwóch pełnomocników, zaś zgodnie z art. 91 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z mocy prawa m.in. umocowanie do złożenia skargi o wznowienie postępowania.

Wobec złożenia skargi o wznowienie po upływie trzymiesięcznego terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c. należało ją odrzucić na podstawie art. 410 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Na postanowienie Sądu Okręgowego w części odrzucającej skargę wnioskodawczyni złożyła zażalenie.

W zażaleniu podniosła zarzuty naruszenia art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że do naruszenia terminu doszło z jej wyłącznej winy oraz naruszenia art. 407 § 1 k.p.c. przez nieustalenie kiedy skarżąca poznała lub mogła poznać prawdopodobny wpływ wykrytego nowego środka dowodowego na wynik sprawy, dopiero od tego momentu rozpoczyna bieg trzymiesięczny termin do złożenia skargi o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 407 § 1 k.p.c. trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia. Skarżąca upatruje podstawę wznowienia w nowym środku dowodowym - mapie katastralnej (art. 403 § 2 k.p.c.). Kopie tej mapy skarżąca

otrzymała w dniu 30 listopada 2007 r., więc najpóźniej w tym dniu dowiedziała się o podstawie wznowienia i od tej daty należy liczyć trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Wnioskodawczyni skargę o wznowienie wniosła dopiero w dniu 27 stycznia 2010 r., więc z niemal dwuletnim przekroczeniem trzymiesięcznego terminu. Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. skarga wniesiona po upływie przepisanego terminu podlega odrzuceniu, więc zaskarżone zażalenie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest trafne.

Wyrażony w zażaleniu pogląd, że trzymiesięczny termin określony w art. 407 § 1 k.p.c. liczy się dopiero od dnia, w którym strona poznała lub mogła poznać prawdopodobny wpływ nowo wykrytego środka dowodowego na wynik sprawy jest nie do przyjęcia, gdyż godziłoby to w bezpieczeństwo obrotu. Przyjęcie tego poglądu w istocie prowadziłoby do bezterminowości skargi o wznowienie postępowania. Wpływ nowo wykrytego środka dowodowego z reguły jest hipotetyczny aż do czasu przeprowadzenia dowodu przez Sąd i jego oceny.

Postanowienie Sądu Okręgowego w części oddalającej wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania nie podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia. Zgodnie z art. 380 k.p.c. sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia. Na mocy art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., art. 380 k.p.c. ma zastosowanie także w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym. Jednakże skarżąca nie wniosła o rozpoznanie postanowienia Sądu Okręgowego w części dotyczącej przywrócenia terminu. W tej sytuacji zarzut naruszenia art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uznać należy za bezprzedmiotowy.

Z powyższych względów na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.